

„dr hab. Marcin Wiącek, prof. UW - RPO VIII kadencji

Rzecznik Praw Obywatelskich od roku 2021. Marcin Wiącek urodził się 28 marca 1982 r. w Mińsku Mazowieckim. Profesor Uniwersytetu Warszawskiego, doktor habilitowany nauk prawnych. Kierownik Zakładu Praw Człowieka na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Specjalizuje się w prawie konstytucyjnym i prawach człowieka.”

„Rzecznikiem może być obywatel polski wyróżniający się wiedzą prawniczą, doświadczeniem zawodowym oraz wysokim autorytetem ze względu na swe walory moralne i wrażliwość społeczną.”

Artykuł 2 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich

„Każdemu zapewnia się wolność wyrażania swoich poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji.”

Artykuł 54.1 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich

„Każdy ma prawo do wolności wyrażania opinii. Prawo to obejmuje wolność posiadania poglądów oraz otrzymywania i przekazywania informacji i idei bez ingerencji władz publicznych i bez względu na granice państwowe. (...).”

Artykuł 10.1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

Szanowni Państwo,

Niniejszego e-mail'a kieruję do Państwa w interesie społecznym.

Umieszczę go na mojej stronie <http://popierwszepolak.pl/>

Uprzejmie proszę o jego rozpowszechnianie.

W Państwa interesie - Jest o rzeczniku praw obywatelskich Marcinie Wiącku /Załącznik 1/, kanalii na usługach sprawiającej wrażenie psychopatki sędzi Sądu Rejonowego w Dębicy Beaty Stój lub psychopaty. Z całą pewnością Chciwego pasożyta społecznego.

Od dwóch lat, tj. od września 2023 r. kieruję wnioski do niego, by wniósł do Sądu Najwyższego kasację na moją korzyść od prawomocnego postanowienia wspomnianej wyżej sędzi Beaty Stój, z 15 marca 2016 r., kończącego postępowanie karne przeciwko mnie do sygn. akt II K 407/13 – **Załącznik 12**.

Trzykrotnie doręczonymi mi pismami rzecznik odmówił mi wniesienia kasacji.

W ostatnim z nich, z 12 marca 2024 r., sporządzonym z upoważnienia RPO M. Wiącka, główny specjalista Zespołu Prawa Karnego Biura RPO, **Patryk Giszter** podał – **Załącznik 2**:

„Marcin Wiącek Rzecznik Praw Obywatelskich Al. Solidarności 77 00-090 Warszawa Sygn. akt: II.511.562.2023.PG Dotyczy: (...) II. Ponowny wniosek o wniesienie – bez dalszej zbędnej zwłoki - kasacji na moją korzyść, w zakresie punktu II, podpunktów 17 i 18, prawomocnego postanowienia sędzi Sądu Rejonowego w Dębicy Beaty Stój z dnia 15 marca 2016 r. /Załącznik 11/ kończącego postępowanie karne prowadzone przeciwko mnie do sygn. akt II K 407/13 /uprzednio II K 451/06, II K 854/10, II K 687/13/, (...).”, Rzecznik podał - **Załącznik 1**: **„Warszawa, 12-03-2024 r.**

BIURO RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH

Zespół Prawa Karnego

II.511.562.2023.PG

Pan Zbigniew Kękuś

/adres – ZKE/

Działając z upoważnienia Rzecznika Praw Obywatelskich, w związku z kierowaną przez Pana korespondencją dot. sprawy Sądu Rejonowego w Dębicy, II K 407/13, informuję uprzejmie, co następuje.

Postanowieniem z dnia 15.03.2016 r. wydanym w powyższej sprawie, umorzono prowadzone wobec Pana postępowanie karne co do 18 czynów, tj. w punkcie I postanowienia umorzono postępowanie co do 16 czynów, w punkcie II co do 2 czynów.

Podstawę umorzenia stanowiło przedawnienie karalności.

Na skutek kasacji Prokuratora Generalnego wywiezionej od wskazanego wyżej orzeczenia w zakresie jego punktu I (obejmującego 16 czynów) postanowieniem z dnia 11.08.2020 r., IV KK 334/19, Sąd Najwyższy uznając za zasadny zarzut kasacji co do obrazu art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k., stanowiącej jednocześnie bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439§1 pkt 1 k.p.k., uchylił postanowienie Sądu Rejonowego w Dębicy w części umarzającej postępowanie karne w stosunku do 16 czynów objętych zaskarżoną częścią orzeczenia i jednocześnie jako orzeczenie następcze również orzekł o umorzeniu postępowania w za kresie tychże czynów z uwagi na przedawnienie karalności.

Tym samym Sąd Najwyższy stwierdził, że jakkolwiek umorzenie postępowania karnego przeciwko Panu wobec przedawnienia karalności wszystkich czynów było jako takie zasadne w realiach sprawy, to z uwagi na wystąpienie w sprawie przesłanki obligatoryjnego wyłączenia sędziego od orzekania co do części czynów, objętych punktem I postanowienie SR w Dębicy, należało wydać orzeczenie kasatoryjne co do tej części wskazanego postanowienia, i następnie ponownie postępowanie umorzyć już na forum Sądu Najwyższego jednocześnie w pisemnym uzasadnieniu wydanego przez siebie orzeczenia, Sąd Najwyższy wskazał, że dalej idące wnioski, co do ew. umorzenia w oparciu o przesłankę z art. 17§1 pkt 1 k.p.k. (względnie uniewinnienia), czego – jak się zdaje domagał się Pan lub nadal domaga – nie znajdują zakotwiczenia w faktach jak i w prawie.

W konsekwencji orzeczenie Sądu Najwyższego, kwestionowane przez Pana postanowienie Sądu Rejonowego w Dębicy umarzające postępowanie wobec przedawnienia karalności, funkcjonuje w obrocie prawnym tylko częściowo, tj. w swoim punkcie II co do 2 spośród 18 czynów, przy tym zwrócić uwagę należy, że co do tych dwóch czynów Sąd Najwyższy nie dopatrywał się z urzędu występowania przesłanki iudex inhabilis, nadto kasacja prokuratorska podnosząca wskazany zarzut także nie była skierowana przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w punkcie II postanowienia SR w Dębicy. Tak określona konfiguracja procesowa jest – jak wywieść można z treści analizowanej dokumentacji – wynikiem kilkukrotnego rozpoznawania Pańskiej sprawy w różnych instancjach sądowych przy jednoczesnym wyłączaniu niektórych czynów do odrębnego postępowania i następnie ponownego łączenia ich do wspólnego rozpoznania, co skutkowało wystąpieniem okoliczności, że co do niektórych czynów zaktualizowała się przesłanka iudex inhabilis (wobec powtórnego orzekania co do tych czynów przez Sąd w tym samym składzie), co do innych zaś – nie. Przyjmując czysto hipotetycznie, że w stosunku do pozostającej w obrocie prawnym części postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy (tj. punktu II umarzającego postępowanie co do 2 czynów) wywieziono zostałaby kasacja, którą Sąd Najwyższy by uwzględnił, rozstrzygnięcie jakie zapadłoby po wydaniu orzeczenia kasatoryjnego byłoby jakościowo tożsame z potencjalnie skarżonym kasacją postanowieniem SR w Dębicy, tj. umarzałoby postępowanie wobec przedawnienia karalności (tak jak miało to miejsce w sprawie II KK 334/19).

Wskazać należy zatem, że aktualnie podnoszona przez Pana argumentacja – we fragmentach relewantnych dla przedmiotu rozważań – nie wnosi nic do sprawy i nie stanowi o zaistnieniu okoliczności mogących rzutować na zmianę dotychczasowego stanowiska odmownego co do wywiedzenia kasacji, a przedstawionego Panu w pismach z dnia 27.09.2023 r. oraz 11.10.2023 r.

Mając na uwadze przedstawione racje, informuję uprzejmie, że dalsze działania w omówionej sprawie nie będą podejmowane przez Rzecznika Praw Obywatelskich, co powoduje, iż ewentualna kolejna Pana korespondencja niepodnosząca nowej argumentacji bądź faktów, może zostać pozostawiona bez odpowiedzi.

Z poważaniem

Patryk Giszter

Główny specjalista

/-wydano i podpisano elektronicznie/

P. Giszter potwierdził – z upoważnienia RPO M. Wiącka - że wcześniej dwukrotnie, pismami z 27.09.2023 r. i z 11.10.2023 r. RPO Marcin Wiącek odmówił mi wniesienia kasacji od w.w. postanowienia sędzi B. Stój z 15 marca 2016 r. odmówił mi wniesienia kasacji. Poinformował mnie też – Załącznik 2: „Przyjmując czysto hipotetycznie, że w stosunku do pozostającej w obrocie prawnym części postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy (tj. punktu II umarządzającego postępowanie co do 2 czynów) wywiedziona zostałaby kasacja, którą Sąd Najwyższy by uwzględnił, rozstrzygnięcie jakie zapadłoby po wydaniu orzeczenia kasatoryjnego byłoby jakościowo tożsame z potencjalnie skarżonym kasacją postanowieniem SR w Dębicy, tj. umarzałoby postępowanie wobec przedawnienia karalności (tak jak miało to miejsce w sprawie II KK 334/19).”

Poświadczył zatem, że:

1. zachodzą prawne przesłanki do wniesienia kasacji od w.w. postanowienia sędzi B. Stój,
2. Rzecznik Praw Obywatelskich może wnieść kasację,
3. jeśli Rzecznik Praw Obywatelskich wnieśli kasację, to Sąd Najwyższy ją uwzględni i rozpozna.

A jednak RPO Marcin Wiącek nie opowiedział na moje wnioski z pism do niego z 4 grudnia 2024 r. i z 5 maja 2025 r. o wniesienie kasacji na moją korzyść od w.w. postanowienia sędzi B. Stój z 15 marca 2016 r. /Załącznik 12/.

Rzecznik Praw Obywatelskich, Marcin Wiącek jakby nieświadom, że jest jego,

- a. konstytucyjnym,
- b. ustawowym

obowiązkiem wniesienie kasacji na moją korzyść od postanowienia sędzi B. Stój z 15.03.2016 r.

Wskazać bowiem należy, że:

- I. artykuł 208 Konstytucji RP stanowi: „1. Rzecznik Praw Obywatelskich stoi na straży wolności i praw człowieka i obywatela określonych w Konstytucji oraz w innych aktach normatywnych.”
- II. artykuł 1.2 ustawy z 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich stanowi: „Rzecznik Praw Obywatelskich, zwany dalej „Rzecznikiem”, stoi na straży wolności i praw człowieka i obywatela określonych w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz w innych aktach normatywnych, w tym również na straży realizacji zasady równego traktowania.”
- III. w postępowaniu Sądu Rejonowego w Dębicy do sygn. akt II K 407/13 sędzia referent dopuściła się obrazy prawa stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą, co poświadczyli:
  1. Minister Sprawiedliwości Prokurator Generalny,
  2. Sąd Najwyższy Izba Karna.

Zanim przedstawię dowody sporządzone przez Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego oraz przez Sąd Najwyższy Izbę Karną, potwierdzające przez sędzię B. Stój, w postępowaniu do sygn. akt II K 407/13, prawa stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą, przedstawię pismo do mnie dyrektora Zespołu Prawa Karnego Biura RPO Marka Łukaszcuka z 18 kwietnia 2017 r., będące odpowiedzią rzecznika praw obywatelskich Adama Bodnara na mój wniosek do niego o wniesienie kasacji na moją korzyść od w.w. postanowienia sędzi B. Stój z 15 marca 2016 r.

Dyrektor Marek Łukaszcuk podał w piśmie z 18 kwietnia 2017 r. – Załącznik 3: „Biuro Rzecznika Praw Obywatelskich Zespół Prawa Karnego II.511.1223.2014.K.Ku. Warszawa, 18.04.2017 Pan Zbigniew Kękuś /adres – ZKE/ Szanowny Panie, W nawiązaniu do poprzedniej korespondencji uprzejmie informuję, że Rzecznik Praw Obywatelskich nie stwierdził zaistnienia przesłanek do wniesienia na Pana korzyść kasacji od prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 15 marca 2016 r., którym postępowanie karne o przypisane Panu czyny z art. 216 § 2 kk w zw. z art. 212 § 2 kk, art. 226 § 3 kk w zw. z art. 212 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, z art. 241 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w oparciu o art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 kk w zw. z art. 102 kk zostało umorzone, a kosztami postępowania Sąd obciążył Skarb Państwa.

Analiza akt sprawy nie wskazuje, aby sąd dopuścił się obrazy prawa w sposób stanowiący bezwzględną podstawę odwoławczą ani też w inny sposób, który miałby istotny wpływ na treść orzeczenia.

(...) W związku z powyższym uprzejmie informuję, że nie zostaną podjęte dalsze działania w tej sprawie. Z poważaniem, Marek Łukaszcuk Dyrektor Zespołu Prawa Karnego”

Pozostałą część w.w. pisma do mnie z 18.04.2017 r. dyrektora M. Łukaszcuka stanowi jego wywód na temat ograniczeń w korzystaniu z prawa do wolności słowa.

Dyrektor Zespołu Prawa Karnego Biura RPO, M. Łukaszcuk uzasadnił odmowę wniesienia kasacji od prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy argumentem – Załącznik 3: Analiza akt sprawy nie wskazuje, aby sąd dopuścił się obrazy prawa w sposób stanowiący bezwzględną podstawę odwoławczą ani też w inny sposób, który miałby istotny wpływ na treść orzeczenia.

Z wyjaśnienia dyr. M. Łukaszcuka oczywisty wniosek, że gdyby przeprowadzona przez niego analiza akt sprawy wskazała, że sąd – tj. sędzia Beata Stój - dopuścił się w postępowaniu przeciwko mnie obrazy prawa w sposób stanowiący bezwzględną podstawę odwoławczą, to Rzecznik Praw Obywatelskich wniósłby kasację.

Wskazać zatem należy, że potem, tj. po sporządzeniu przez dyr. M. Łukaszcuka w.w. pisma z 18.04.2017 r.:

1. Minister Sprawiedliwości Prokurator Generalny,
2. Sąd Najwyższy Izba Karna,

udowodnili... słabość, niedoskonałość – czyli stronnictwo – analizy dyr. M. Łukaszuka, tj. poświadczyli w sporządzonych przez nich dokumentach, że Sąd Rejonowy w Dębicy – tj. sędzia referent w Beata Stój - dopuścił się obrazy prawa w sposób stanowiący bezwzględna podstawę odwoławczą, tj.

1. Minister Sprawiedliwości Prokurator Generalny podał w kasacji z 11 czerwca 2019 r., powołując się na utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego – Załącznik 4: „**RZECZPOSPOLITA POLSKA MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI PROKURATOR GENERALNY PK IV Ksk 1292.2019 Warszawa, dnia 11.06.2019 r. IV KK 334/19 SĄD NAJWYŻSZY IZBA KARNA**

KASACJA

Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego

od prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 15 marca 2016 r. sygn. akt II K 407/15 /II K 407/13 – ZKE/

Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k.,

zaskarżam

wymienione postanowienie w całości, na korzyść oskarżonego Zbigniewa Kękusia.

Na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k., art. 537 § 1 i 2 k.p.k.

zarzucam

rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k., polegające na wydaniu w dniu 15 marca 2016 r. postanowienia o umorzeniu postępowania karnego prowadzonego przeciwko Zbigniewowi Kękusowi w zakresie czynów opisanych w jego sentencji w punkcie I podpunkty 1-16 – wobec przedawnienia ich karalności, przez sędziego, który brał udział w wydaniu wcześniejszego postanowienia z dnia 14 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 854/10, rozstrzygającego w tym samym zakresie, które zostało następnie uchylone w instancji odwoławczej wskutek wniesienia zażalenia, a sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, co stanowiło jednocześnie bezwzględna przyczynę odwoławczą określona w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., (...).’

UZASADNIENIE

(...) Orzeczenie to jest niezasadne, gdyż zapadło z rażąco obrazą przepisów prawa procesowego, opisaną w zarzucie kasacji.

Sąd rozpoznający tę sprawę (chronologicznie) po raz trzeci naruszył bowiem przepis art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k., który dotyczy wyłączenia sędziego z mocy prawa (iudex inhabilis), jeżeli brał udział w wydaniu orzeczenia, które zostało uchylone.

Jak wynika z lektury akt, w wydaniu tego orzeczenia uczestniczyła Sędzia Sądu Rejonowego w Dębicy Beata Stój, która wydała w tej sprawie wcześniejsze postanowienie z dnia 14 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 854/10 – ZKE/, o umorzeniu postępowania karnego co do czynów opisanych w punkcie I podpunkty 1-16 jego sentencji.

W orzecznictwie przyjmuje się jednolicie, że „udział w wydaniu orzeczenia, które zostało uchylone”, to – lege non distinguente – udział w wydaniu wyroku lub postanowienia, o których mowa w art. 93 § 1 k.p.k., co do głównego przedmiotu procesu, jak również i udział w wydaniu orzeczenia co do kwestii rozpoznawanej w tzw. postępowaniu incydentalnym, jeśli to właśnie owa kwestia stanowiła przedmiot orzekania i w konsekwencji przedmiot zaskarżenia w postępowaniu incydentalnym.

Zakaz orzekania, o którym mowa jest w tym przepisie, odnosi się zatem jedynie do sytuacji, w której ma dojść do ponownego rozpoznania danej sprawy lub kwestii. Istota zakazu wynikającego z dyspozycji przepisu art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k. polega na odsunięciu od ponownego orzekania w sprawie sędziego, który już dał wyraz swoim ocenom prawnym i faktycznym w tej sprawie w postaci rozstrzygnięcia, a w wyniku kontroli odwoławczej lub nadzwyczajnej – to orzeczenie zostało uchylone. Jest jednak oczywiste, że chodzi tu o wyłączenie od orzekania w sytuacji, gdy sprawa w całości lub w części jest ponownie rozpoznawana i to niezależnie od przyczyn, jakie leżą u podstaw uprzednio wydanego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1997 r., V KZ 24/97, OSNKW 1997/7-8/63, z dnia 13 września 2006 r., IV KK 151/06, OSNwSK 2006/1/1717, z dnia 29 lipca 2015 r., III Ko 65/15. LEX nr 1765997, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2003 r., KZP 26/03, OSNKW 2003/9-10/82).

Fakt taki w niniejszej sprawie zaistniał, gdyż sędzia biorąca udział w wydaniu orzeczenia z dnia 14 czerwca 2013 r. kończącego postępowanie – a takim jest orzeczenie o umorzeniu postępowania – orzekła po jego uchyleniu w sprawie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo, a więc w tej samej sprawie, co do której zapadło kasatoryjne rozstrzygnięcie w instancji ad quem. Nie ma przy tym znaczenia okoliczność, z jakiego powodu wydano orzeczenie umarzające postępowanie, gdyż przepis nie ogranicza tych sytuacji do rozstrzygnięć zawierających merytoryczną ocenę czynu. Wystarczy więc, że takie umorzenie postępowania nastąpiło wskutek tego, że wystąpiła ujemna przesłanka procesowa (np. przedawnienie karalności) i pogląd ten w toku postępowania odwoławczego został uznany za błędny, a orzeczenie uchylone do ponownego rozpoznania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1988 r., II KR 36/88, OSNKW 1988/7-8/58).

Powyższe uchybienie stanowi jednocześnie bezwzględna przyczynę odwoławczą określona w art. 439 § 1 k.p.k., w postaci wydania orzeczenia, w którym brała udział osoba (sędzia), podlegająca wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k.,

2. Sąd Najwyższy Izba Karne w postanowieniu z 11 sierpnia 2020 r. wydanym w składzie SSN Andrzej Stępka, SSN Jacek Błaszczyk, SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek poświadczyl słabość, niedoskonałość, analizy dyr. M. Łukaszuka /Załącznik 3/, oraz słuszność zarzutu Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego z kasacji /Załącznik 4/, tj. podał – Załącznik 5: „**Sygn. akt IV KK 334/19 POSTANOWIENIE Dnia 11 sierpnia 2020 r.** Sąd Najwyższy w składzie: **SSN Andrzej Stępka** (przewodniczący) **SSN Jacek Błaszczyk** **SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek** (sprawozdawca)

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga, w sprawie Zbigniewa Kękusia, wobec którego umorzono postępowanie o czyny z art. 216 § 2 k.k. i in,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 4 sierpnia 2020 r., kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego, na korzyść Zbigniewa Kękusia, od postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 15 marca 2016 r., sygn. akt II K 407/13,

postanowił:

1. uchylić zaskarżone postanowienie w zakresie czynów opisanych w jego sentencji w punkcie I podpunkty 1-16 i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzyć postępowanie w tym zakresie;

(...) Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego okazała się częściowo zasadna, bowiem w części zaskarżone postanowienie jest dotknięte uchybieniem o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Rzeczywiście w wydaniu w dniu 15 marca 2016 r. postanowienia o umorzeniu postępowania karnego prowadzonego przeciwko Zbigniewowi Kękusowi w zakresie czynów opisanych w jego sentencji w punkcie I podpunkty 1-16, brała udział Sędzia Beata Stój, która wydała także wcześniejsze postanowienie z dnia 14 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 854/10, rozstrzygające w tym samym zakresie, które zostało następnie uchylone w instancji odwoławczej wskutek wniesienia zażalenia, a sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Stanowi do rażąco naruszenie art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k., uznane przez ustawodawcę za bezwzględny podstawę uchylenia orzeczenia (art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.; por. w tym względzie: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1988 r., II KR 36/88; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2020 r., III KK 287/19). Wobec jednoznacznego nakazu wynikającego z art. 439 § 1 k.p.k., zaskarżone orzeczenie należało zatem uchylić w powyższym zakresie (punktu I podpunktu 1-16).”

Celem zapewnienia klarowności przekazu informuję, że przepisy prawa, na które powołali się autorzy w.w. dokumentów, tj. Minister Sprawiedliwości Prokurator Generalny i Sąd Najwyższy Izba Karna informuję, że:

1. art. 40 k.p.k. stanowi: „§ 1. Sędzia jest z mocy prawa wyłączony od udziału w sprawie, jeżeli: (...) 7) brał udział w wydaniu orzeczenia, które zostało uchylone; (...).”
2. art. 439 k.p.k. stanowi: „§ 1. Niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy na posiedzeniu uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli: 1) w wydaniu orzeczenia brała udział osoba nieuprawniona lub niezdolna do orzekania bądź podlegająca wyłączeniu na podstawie art. 40 wyłączenie sędziego z mocy prawa (judex inhabilis); (...)”

W załączeniu przesyłam postanowienia, na które powołali się Minister Sprawiedliwości Prokurator Generalny w kasacji z 11 czerwca 2019 r. /**Załącznik 4**/ i Sąd Najwyższy Izba Karna w postanowieniu z 11 sierpnia 2020 r. /**Załącznik 5**/, tj.:

1. skutecznie zaskarżone przeze mnie postanowienie bezmyślnej sędzi Beaty Stój z 14 czerwca 2013 r. – **Załącznik 6**,
2. postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 27 sierpnia 2013 r., którym ten uchylił postanowienie sędzi B. Stój – **Załącznik 7**.

Wyłącznie solidarności funkcjonariuszowskiego kolektywu należy zapewne przypisać, że

1. minister sprawiedliwości prokurator generalny **Zbigniew Ziobro** oraz autor kasacji z 11 czerwca 2019 r., zastępca prokuratora generalnego **Robert Hernand** i reprezentujący Prokuraturę Krajową podczas posiedzenia Sądu Najwyższego w dniu 11 sierpnia 2020 r. prokurator **Jerzy Engelking**,

2. troje sędziów Sądu Najwyższego, SSN **Andrzej Stępka**, SSN **Jacek Błaszczyk**, SSN **Małgorzata Wąsek-Wiaderek**,

uznali, celem ochrony sędzi Beaty Stój, że w dniu orzekania w sprawie przeciwko mnie w sprawie do sygn. II K 407/13, **była wyłączona** od rozpoznawania sprawy... tylko częściowo, fragmentarycznie, w **zakresie 16 z 18 przestępstw** objętych postępowaniem. Natomiast w zakresie **2 przestępstw... nie była wyłączona**.

Ta sama sędzia!

To przecież kompromitacja obrońców sędzi Beaty Stój.

Od dwóch lat interesu sędzi Beaty Stój broni, chroni, także rzecznik praw obywatelskich Marcin Wiącek.

Wskazać zatem należy, że ponieważ:

1. sędzia Beata Stój nie mogła być **od dnia 14 czerwca 2013 r.:**

- a. **wylączona** – z przyczyn podanych przez Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego /**Załącznik 4**/ oraz przez Sąd Najwyższy Izbę Karną /**Załącznik 5**/ - **z mocy prawa**

a zarazem, jednocześnie, w tym samym czasie:

- b. **nie wyłączona z mocy prawa**

od udziału w sprawie przeciwko mnie, do sygn. akt II K 407/13., które zakończyła postanowieniem z **15 marca 2016 r.** /**Załącznik 12**/ czyli, że była wyłączona w zakresie wszystkich zarzutów objętych postępowaniem, a zatem zachodziła bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439§1 k.p.k.,

2. dyrektor Zespołu Prawa Karnego Biura RPO Marek Łukaszyk podał w w.w. piśmie o mnie z 18 kwietnia 2017 r. – **Załącznik 3: „Analiza akt sprawy nie wskazuje, aby sąd dopuścił się obrazy prawa w sposób stanowiący bezwzględny podstawę odwoławczą (...). Marek Łukaszyk Dyrektor Zespołu Prawa Karnego”**,

to jest konstytucyjnym i ustawowym obowiązkiem stojącego na straży wolności i praw człowieka i obywatela określonych w Konstytucji oraz w innych aktach normatywnych rzecznika Marcina Wiącka wnieść do Sądu Najwyższego kasację na moją korzyść w zakresie przestępstw przypisanych mi przez sędzię B. Stój w pkt. II, podpunkty II.17, II.18 jej postanowienia z 15 marca 2016 r.

Gdy ją wnieście, Sąd Najwyższy z całą pewnością ją rozpozna, co Rzecznik poświadczył awansem w w.w. piśmie do mnie z 12 marca 2024 r. – **Załącznik 2: „Przyjmując czysto hipotetycznie, że w stosunku do pozostającej w obrocie prawnym części postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy (tj. punktu II umarzającego postępowanie co do 2 czynów) wywiezioną zostałaby kasacja, którą Sąd Najwyższy by uwzględnił, rozstrzygnięcie jakie zapadłoby po wydaniu orzeczenia kasatoryjnego byłoby jakościowo tożsame z potencjalnie skarżonym kasacją postanowieniem SR w Dębicy, tj. umarzałoby postępowanie wobec przedawnienia karalności (tak jak miało to miejsce w sprawie II KK 334/19).”**

Z tej przyczyny skierowałem pismo z 5 września br. do RPO Marcina Wiącka, którym złożyłem m.in. – **Załącznik 8: „Marcin Wiącek Rzecznik Praw Obywatelskich Al. Solidarności 77 00-090 Warszawa**

Sygn. akt: II.511.562.2023.PG

Dotyczy:

- I. **Zawiadomienie o moim stawiennictwie w dniu 11 września 2025 r. /czwartek/, po godz. 12:30, w Biurze Rzecznika Praw Obywatelskich, po odpowiedź na wnioski jak w pkt. II, III mojego pisma z dnia 2 grudnia 2024 r. /data wpływu 3 grudnia 2024 r./ do Rzecznika Praw Obywatelskich w tym - **Załącznik 1: „(...) II. Wniosek (czwarty) o wniesienie, bez dalszej zbędnej zwłoki, nie później niż do dnia 17 grudnia 2024 r., do Sądu Najwyższego, kasacji na moją korzyść w zakresie punktu II, podpunkty II.17, II.18 prawomocnego postanowienia sędzi Sądu Rejonowego w Dębicy Beaty Stój z dnia 15 marca 2016 r., kończącego postępowanie karne przeciwko mnie do sygn. akt II K 407/13 /Załącznik 6/.”****
- II. **Zawiadomienie, że podczas stawiennictwa w Biurze RPO w dniu 11 września 2025 r. br. poproszę o:**
  1. **spotkanie z urzędnikiem Biura RPO pełniącym dyżur,**
  2. **sporządzenie i wydanie mi protokołu mojego spotkania z urzędnikiem Biura RPO jak w pkt. II.1.**
- III. **Wniosek, w przypadku kolejnej odmowy adresata niniejszego pisma wniesienia kasacji na moją korzyść od prawomocnego postanowienia sędzi Sądu Rejonowego w Dębicy Beaty Stój z dnia 15 marca 2016 r., kończącego postępowanie do sygn. akt II K 407/13 /uprzednio II K 451/06, II K 854/10, II K 687/13 /, o wydanie mi w dniu 11 września 2025 r. sporządzone na piśmie wyjaśnienie - z czytelnym podpisem autora - w tym:**
  1. **podanie przyczyny odmowy,**
  2. **podanie podstaw prawnych odmowy.**

IV. Zawiadomienie, że w przypadku odmowy przez Rzecznika Praw Obywatelskich:

1. wydania mi w dniu 11 września 2025 r. kserokopii kasacji wniesionej przez Rzecznika do Sądu Najwyższego jak w pkt. I /oraz w pkt. II, III pisma do RPO z 2 grudnia 2024 r. - **Załącznik 1**,
2. złożenia w kasacji jak w pkt. I wniosku o uniewinnienie mnie od zarzutów przypisanych mi w pkt. II.17, II.18 postanowienia sędzi Sądu Rejonowego w Dębicy Beaty Stój z dnia 15 marca 2016 r.,
rozpoczną w dniu 11 września br., przed Biurem RPO w Warszawie, al. Solidarności 77, protest całodobowy, polegający na tym, że:
  1. w okresie od 11 września do 18 września, godz. 14:00 będę prowadził pikietę,
  2. w okresie od 18 września, godz. 14:00, do 23 września, godz. 14:00 będę prowadził protest głodowy polegający na tym, że nie będę jadł, będę pił wodę i soki,
  3. od dnia 23 września, godz. 14:00 zaprzestane picia.

V. Wniosek o humanitarne traktowanie mnie przez Rzecznika Praw Obywatelskich oraz personel Biura RPO podczas protestu jak w pkt. IV - mam 67 lat (ur. 02 maja 1958 r.) - w tym o wyrażenie zgody na:

1. korzystanie przeze mnie z toalety w Biurze RPO,
2. ładowanie przeze mnie telefonu komórkowego w Biurze RPO, celem umożliwienia mi kontaktu z rodziną.

Przesyłka listowa polecona, o numerze nadania (00)859007734411380945, którą wysłałem w.w. pismo do RPO M. Wiącka, została odebrana w dniu 9 września – **Załącznik 9.**

Mając za sobą liczne, od 2002 roku, doświadczenia z funkcjonariuszami publicznymi, sędziami, prokuratorami, rzecznikami praw obywatelskich, ani trochę mnie nie zdziwił, gdy z powodu protestu, którego ewentualne prowadzenie od 11 września przed Biurem RPO, z możliwym przekształceniem go w protest głodowy, dopełnił żywota, jak dopełnił – żeby prokuratorzy i sędziowie nie musieli przyznać się do... niedopełnienia obowiązków – 33 letni obywatel Rumunii Claudiu Crulic, zagłodzony na śmierć w Areszcie Śledczym w Krakowie – **Załącznik 10**.

Na w razie czego zatem, o moim stawianictwie w dniu 11 września w Biurze RPO, jego przyczynie oraz o możliwości prowadzenia przede mnie protestu przed siedzibą Biura M. Wiącka zawiadomiłem:

1. prezydenta **Karola Nawrockiego**; przesyłka listowa polecona nr (00)859007734436631039, odebrana 9 września, Placówka Poczтовая Warszawa 133
2. marszałka Sejmu **Szymona Hołownię**; przesyłka listowa polecona nr (00)8590077344366300995, odebrana 9 września, Placówka Poczтовая Warszawa 133
3. marszałek Senatu **Małgorzatę Kidawę-Błońską**; przesyłka listowa polecona nr (00)859007734436631015, odebrana 9 września, Placówka Poczтовая Warszawa 1
4. prezesa Rady Ministrów, **Donalda Tuska**; przesyłka listowa polecona nr (00)859007734436631060, odebrana 9 września, Placówka Poczтовая Warszawa 133
5. prezydenta m. st. Warszawa **Rafała Trzaskowskiego**; przesyłka listowa polecona nr (00)859007734436631008, odebrane 10 września, Placówka Poczтовая Warszawa 1
6. komendanta stołecznego Policji **insp. Dariusza Walichnowskiego**; przesyłka listowa polecona nr (00)859007734436631022, odebrana 9 września, Placówka Poczтовая Warszawa 47
7. prokuratora rejonowego Warszawa Śródmieście **Agnieszka Malyszkę** i prokurator **Annę Dawiskibę**; przesyłki listowe polecone nr (00)859007734436626592, nr (00)85900773443662608, odebrane 9 września, Placówka Poczтовая Warszawa 1
8. ministra sprawiedliwości prokuratora generalnego **Waldemara Żurka**; przesyłka listowa polecona nr (00)859007734436631053, odebrana 9 września, Placówka Poczтовая Warszawa W 101.

Pisma jak wyżej – w całości lub pierwsze strony - są umieszczone na mojej w.w. stronie internetowej <http://popierwszepolak.pl/> Jeśli ktoś zdecyduje, że mam podzielić los C. Crulica, to stanie się to za wiedzą – przyzwoleniem – wyżej wymienionych.

Na zakończenie informuję, że traktujący mnie od września 2023 r. w opisany wyżej sposób RPO Marcin Wiącek bardzo sobie ceni swoją pracę w Biurze RPO – kierując jednocześnie **Zakładem Praw Człowieka** na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego – w okresie od listopada 2021 r. do kwietnia 2025 r. wypłacił sobie - jako osoba kierująca Biurem RPO - 20 nagród uznaniowych na łączną kwotę **225.280,00 zł** /słownie: dwieście dwadzieścia pięć tysięcy dwieście osiemdziesiąt/ zł - **Załącznik 11**. Zatwierdzali mu je... jego podwładni.

Dowody – pisma do mnie podwładnych RPO M. Wiącka - prezentuję w materiałach umieszczonych na mojej w.w. stronie internetowej.

Obsypuje się – wspierany podwładnymi - pieniędzmi podatników Marcin Wiącek, **Rzecznik Praw Obywatelskich**, i zarazem – jak wynika z informacji na stronie RPO - **kierownik Zakładu Praw Człowieka** na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Gdzie współpracuje z **Michałem Szwałdem**, który mu, jako Dyrektor Generalny Biura RPO, zatwierdza nagrody uznaniowe w Biurze RPO – **Załącznik 11**.

Tak sobie myślę... Jeśli Marcin Wiącek jest **kierownikiem Zakładu Praw Człowieka** na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, a mnie, informuje, że hipotetycznie, to on by mógł wnieść kasację, ale jednak nie wniesie, to ja dla niego – po prostu - nie jestem człowiekiem.

Przypomnę, Artykuł 2 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich: „**Rzecznikiem może być obywatel polski wyróżniający się wiedzą prawniczą, doświadczeniem zawodowym oraz wysokim autorytetem ze względu na swe walory moralne i wrażliwość społeczną.**”

No to go – Marcina Wiącka - mamy, wyróżniającego się...

Nie jego jednego... Zaczęło się od Zolla.

Tak sobie myślę... W Polsce jest tyle – jak to teraz mówią – **nieprawidłowości** (ostatnio te z KPO premiera Donald Tuska i jego minister Katarzyny Pełczyńskiej-Nałęcz), a mnie od 2006 roku kolektwy tzw. autorytetów moralnych o nieskazitelnych charakterach usiłuje zniszczyć, bo ktoś publikował w Internecie moje pisma, słowa prawdy, o innych tzw. autorytetach moralnych o nieskazitelnych charakterach /**wykaz sędzi B. Stój: Załącznik 12**/, z największym wśród takowych w Polsce, zwyrodniałym, niedouczone, mściwym, najwyraźniej kierującym się w życiu zasadami Talmudu, żydzie, protegowanym Donald Tuska, prof. dr. hab. Andrzejem Zollem na czele.

Nawiasem mówiąc, wypłacanie sobie przez RPO Marcina Wiącka w sporych kwotach, nagród uznaniowych, to chyba też – nazwijmy to – nieprawidłowość. Jakkolwiek jeśli je rozpatrywać ze względu na częstotliwość nagradzania się – nawet po dwie w miesiącu /**Załącznik 11**/ - to prawidłowość...

Podczas prowadzonego, ewentualnie - w zależności od tego, czy RPO Marcin Wiącek dopełni jego wobec mnie konstytucyjnego i ustawowego obowiązków, czy też trwał będzie w statusie członka kolektynu obrońców sprawiającej wrażenie psychopatki sędzi z Dębicy Beaty Stój – protestu, będę rozdawał, zainteresowanym, ulotki – **Załącznik 13**.

Z poważaniem,

dr Zbigniew Kękuś